

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.710 van 29 maart 2012
in de zaak A. 198.248/VII-38.277.**

In zake : Diane VAN LOOY
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Bouckaert
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 12 november 2010, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 11 september 2010 waarbij het beroep van Diane Van Looy ingesteld tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Antwerpen van 25 februari 2010 tot weigering van vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens, wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 1 maart 2012.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Mathieu Malfait, die loco advocaat Jan Bouckaert verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekster bezit een jachtverlof voor het seizoen 2006-2007.

3.2. Op 5 januari 2007 dient zij een aanvraag in tot het verkrijgen van vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens. De aanvraag betreft drie revolvers waarvoor de vergunning op grond van artikel 48, tweede lid, van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet) hernieuwd moet worden en vier

jachtwapens die als gevolg van de inwerkingtreding van de wapenwet vergunningsplichtig zijn geworden.

3.3. De lokale politie te Antwerpen verleent op 17 juli 2009 volgend ongunstig advies :

"(...)

Tijdens huiszoeking in de woning van aanvrager en haar echtgenoot werd verboden wapenbezit vastgesteld in 2005. Zijzelf is zaakvoerder van Lucky Lucky Gemeentestraat 23 2060 Antwerpen, reeds geverbaliseerd wegens inbreuken op de kansspelen.

Betrokkene is gehuwd en woont samen met LAMBERT Paul (...). Deze laatste kreeg van ons negatief advies met betrekking tot zijn wapens op 23-1-2007 en dit wegens zijn strafregister en veelvuldige negatieve processen-verbaal. Tot hiertoe is hij nog altijd in bezit van zijn wapens".

3.4. Op 11 februari 2010 verleent ook de procureur des Konings te Antwerpen een ongunstig advies, dat luidt als volgt :

"(...) de aanvraag tot het bekomen van wapenvergunningen voor vergunningsplichtige vuurwapens door VAN LOOY Diane (...) kan (niet) worden ingewilligd wegens ernstig gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene verkreeg de opschorting gedurende drie jaren voor de correctionele rechtbank te Antwerpen op 27 oktober 2008 wegens twee inbreuken inzake loterijen. Tevens werd de bijzondere verbeurdverklaring uitgesproken.

Betrokkene is gehuwd met en woont samen met LAMBERT Paul, wiens aanvraag mijn ambt ongunstig adviseerde wegens onontvankelijkheid en gevaar voor de openbare orde (...). Wapenbezit in dit gezin dient in ieder geval uitgesloten te worden.

Mijn ambt bevestigt dan ook het negatief advies van de lokale politie".

3.5. De gouverneur van de provincie Antwerpen weigert op 25 februari 2010 de aangevraagde wapenvergunningen.

3.6. Naar aanleiding van de beslissing van de provinciegouverneur deelt de arrondissementscommissaris met een brief van 1 maart 2010 aan de verzoekster mee dat zij haar jachtverlof voor het seizoen 2009-2010 dient terug te sturen.

3.7. De verzoekster stelt bij de minister van Justitie beroep in tegen de beslissing van de provinciegouverneur van 25 februari 2010.

3.8. Op 7 april 2010 bevestigt de lokale politie te Antwerpen haar ongunstig advies.

3.9. Ook de procureur des Konings te Antwerpen handhaaft op 29 juli 2010 zijn eerdere ongunstig advies.

3.10. Op 7 september 2010 wordt de verzoekster door de federale wapendienst gehoord.

3.11. Op 11 september 2010 verwerpt de minister van Justitie het beroep van de verzoekster tegen de beslissing van de provinciegouverneur van 25 februari 2010.

Dit is het bestreden besluit, dat luidt als volgt :

"(...)

Voor wat betreft de revolver, merk Smith & Wesson, model & type 686-5, kaliber 357 magnum, serienummer CEB6893, de revolver, merk Ruger, model & type SP 101, kaliber 38 Colt special, serienummer 570-20125 en het pistool, merk Bernardelli, model & type Practical-enkel, kaliber 9 mm Luger, serienummer 350170 wordt toepassing gemaakt van artikel 48, tweede alinea van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele handelingen met wapens (wapenwet) dat vermeldt dat de vergunningen tot het voorhanden hebben van wapens afgegeven of gewijzigd met de inning van rechten en retributies krachtens de wet van 3 januari 1933, sedert meer dan vijf jaar voor de inwerkingtreding van deze bepaling, vervallen zijn indien de hernieuwing ervan niet uiterlijk op 31 oktober 2008 is aangevraagd bij de bevoegde overheid.

De aanvragen voor voornoemde drie wapens werden op 5 januari 2007, hetzij tijdig ingediend.

Voor wat betreft het geweer merk FN, model & type B25-tuimelaar, kaliber 12, serienummer 8H3PY15565, het geweer, merk Krieghoff, model & type tuimelaar-superposé, kaliber 12, serienummer 76109, het geweer merk Francotte, model & type juxtaposé, kaliber 20, serienummer 23307 en de karabijn, merk Browning, model & type Xena-repeteer-grendel, kaliber 300

Win, serienummer 352NN02795 wordt toepassing gemaakt van artikel 44, paragraaf 2 van de wapenwet luidens welk eenieder die op de datum van de inwerkingtreding van deze wet een vuurwapen voorhanden heeft dat krachtens deze wet vergunningsplichtig is geworden, daarvan uiterlijk op 31 oktober 2008 aangifte moet doen bij de gouverneur bevoegd voor zijn verblijfplaats, door bemiddeling van de lokale politie. Indien de betrokkene houder is van een jachtverlof of een sportschutterslicentie wordt het wapen automatisch op zijn naam geregistreerd. Indien dit niet het geval is, wordt hem een vergunning uitgereikt mits hij meerderjarig is en geen veroordelingen heeft opgelopen zoals bedoeld in artikel 5, paragraaf 4. Bovendien mogen er geen redenen van openbare orde bestaan die zouden leiden tot de intrekking van de vergunning.

De aanvragen voor voornoemde 4 wapens werden op 21 november 2006, hetzij tijdig ingediend.

Voor wat betreft de verwerping van het beroep wordt nog verwezen naar artikel 11 van de wapenwet dat voorziet in een principiële vereiste van een vergunning voor het voorhanden hebben van alle vuurwapens en/of daarbij horende munitie.

De tweede alinea van hetzelfde artikel bepaalt bovendien dat indien blijkt dat het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren of de wettige reden ingeroepen om de vergunning te bekomen, niet meer bestaat, de bevoegde gouverneur bij gemotiveerde beslissing de vergunning kan beperken, schorsen of intrekken na het advies te hebben ingewonnen van de bevoegde procureur des Konings.

In een bestendige rechtspraak van het Hof van Cassatie wordt het begrip openbare orde omschreven als de waarden welke de essentiële belangen van de staat raken en die in het privaatrecht de juridische grondslag van de economische orde van de maatschappij bepalen.

Het begrip openbare orde moet hier in ruime zin worden geïnterpreteerd, namelijk met inbegrip van de openbare veiligheid, de openbare rust en de openbare gezondheid.

De omzendbrief van 8 juni 2006 met betrekking tot de toepassing van de wet houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens bepaalt dat u moet voldoen aan alle voorwaarden. Dit wil zeggen dat de korpschef van de lokale politie bevoegd voor de verblijfplaats van de aanvrager een gunstig en gemotiveerd advies verstrekt. Dit advies heeft betrekking op de algemene moraliteit van de aanvrager alsook op het doorvoeren van een controle van de voorwaarden van art. 11, par. 3 van de wapenwet. Indien aan alle voorwaarden voldaan is moet de gouverneur de vergunning verlenen.

Het doel van de wapenwet van 8 juni 2006 is onder andere de samenleving te beschermen en het aantal ongelukken met wapens te verminderen.

Uit informatie ontvangen op 12 april 2010 van de lokale politie te Antwerpen weerhouden we dat ten uwen laste volgende processen-verbaal werden opgemaakt :

- GF 067038, 24 juni 2005 : onwettig bezit van verboden wapens (vastgesteld tijdens een huiszoeking);
- GF 070924, 5 juli 2005 : onwettig bezit van verboden wapens (vastgesteld tijdens een huiszoeking);
- GF 026238, 5 maart 2007 : inbreuken inzake kansspelen;

- GF 043111, 13 april 2007 : inbreuken inzake kansspelen;
- GF 043926, 16 april 2007 : inbreuken inzake kansspelen;
- GF 055196, 12 mei 2007 : inbreuken inzake kansspelen;
- GF 077888, 4 juli 2007 : inbreuken inzake kansspelen;
- GF 002395, 7 januari 2008 : inbreuken inzake kansspelen.

Uit een advies verleend door de procureur des Konings te Antwerpen vernamen wij dat, op 27 oktober 2008, wegens die inbreuken inzake loterijen, de correctionele rechtbank te Antwerpen, uw veroordeling opschortte gedurende drie jaar, doch dat tevens de bijzondere verbeurdverklaring werd uitgesproken.

Opschorting impliceert echter niet dat de feiten niet vaststaan of dat er geen schuldigverklaring zou zijn; het dient om de stigmatisering eigen aan een veroordeling te vermijden en om aan de schuldige nog een kans te geven tot herintegratie in de maatschappij. De inbreuk betrof hier de exploitatie van verboden kansspelen (inbreuken op artikel 4 van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers), met name, het organiseren van weddenschappen op kamelen- en hondenrennen en het uitbaten van een roulettezaal.

De aanvraag van uw echtgenoot, de heer Paul LAMBERT werd ontoelaatbaar verklaard omdat hij misdrijven heeft gepleegd in de zin van artikel 5, paragraaf 4 van de wapenwet.

Hij werd onder meer op 30 januari 2001 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel en een geldboete van 400 BF voor heling (artikel 505 S.W.) en op 6 februari 2004 door hetzelfde Hof voor het dragen van verweerwapens zonder wettige reden en zonder vergunning (schending van de wapenwetgeving). Het betrof hier een revolver Ruger, SP 101, kaliber 38 Colt special, serienummer 570-20125. Dit wapen werd verbeurd verklaard. Merkwaardig genoeg vroeg u voor ditzelfde wapen, dat zich ondertussen op het NICC bevindt, een vergunning aan.

Wapenvergunningen toestaan aan de echtgenote van een persoon wiens aanvraag voor een vergunning tot het voorhanden hebben van vuurwapens ontoelaatbaar werd verklaard wegens inbreuken op artikel 5 paragraaf 4 van de wapenwet, zou aan deze wapenwet, die tot doel heeft de maatschappij te beschermen en ongelukken met vuurwapens te vermijden, elke betekenis onttrekken. Men kan er immers redelijkerwijze van uitgaan dat de goederen in een huisgezin aanwezig bijna steeds door beide echtelingen worden gebruikt, of althans voor beide echtelingen toegankelijk zijn.

Tijdens de hoorzitting van 7 september 2010 werd u de vraag gesteld waarom u op 5 januari 2007 een aanvraag hebt ingediend voor de revolver Ruger, SP 101, kaliber 38 Colt Special, serienummer 570-20125, wapen dat, zoals hoger reeds gesteld, werd verbeurd verklaard. U antwoordde dat u de aanvragen hebt gedaan louter op basis van de modellen 4 die in uw bezit waren. Het model 4 voor de revolver Ruger, diende u echter reeds lang te hebben teruggestuurd naar de gouverneur, gezien u wist dat het wapen was verbeurd verklaard. Op diezelfde hoorzitting kon u niet verklaren waarom u een geweer Baikal, kaliber 12, serienummer X00140, in bewaring had gegeven. Het betreft hier immers een wapen waarvoor u geen aanvraag indiende. Hieruit blijkt dat u niet duidelijk weet welke wapens u in bezit heeft, voor welke wapens u

aanvragen heeft ingediend, wat er met de wapens gebeurd is. Een dergelijk slordig gedrag met wapens is onaanvaardbaar voor een wapenbezitter.

Uw gedragingen (illegale uitbating van een wedkantoor, onwettig wapenbezit, onwetendheid over welke wapens men bezit) én de gedragingen van uw echtgenoot, de heer Paul LAMBERT (heling, verboden wapendracht), zoals ze hiervoor zijn omschreven, brengen de openbare orde, rust en veiligheid in het gedrang. De procureur des Konings en de korpschef van de lokale politie zijn dezelfde mening toegedaan, zij verleenden, de eerste op 29 juli 2010, de tweede op 7 april 2010, dan ook een negatief advies.

Ons baserend op voorgaande gegevens kunnen wij het beroep tegen de beslissing van de gouverneur van Antwerpen dd. 25 februari 2010 onmogelijk inwilligen. Ook het voorhanden hebben van het geweer Baikal, kaliber 12, serienummer X00140 wordt u geweigerd".

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 11, 12, 1°, en 13 van de wapenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Zij stelt dat het bestreden besluit geen onderscheid maakt tussen de jachtwapens en de andere vuurwapens en dat, aangezien zij op het ogenblik van de vergunningsaanvraag houder was van een jachtverlof, haar aanvraag voor de vergunningen tot het voorhanden hebben van jachtwapens op grond van de artikelen 12 en 13 van de wapenwet moest worden behandeld en niet, zoals te dezen, op grond van artikel 11, § 1, van de wapenwet.

5. De verwerende partij antwoordt dat de verzoekster noch in haar beroepschrift, noch tijdens de hoorzitting van 7 september 2010 heeft meegedeeld dat zij houder was van een jachtverlof. Het laatste geldige jachtverlof, gevoegd bij de vergunningsaanvraag, had volgens de verwerende partij betrekking op het jachtseizoen 2006-2007, waardoor zij er redelijkerwijze mocht van uitgaan dat de

verzoekster haar wapens wenste te behouden met een gewone vergunning in toepassing van artikel 11 van de wapenwet. Voorts betoogt de verwerende partij, in ondergeschikte orde, dat de toepassing van de artikelen 12 en 13 van de wapenwet zou leiden tot dezelfde conclusie, met name dat de gedragingen van de verzoekster en haar echtgenoot de openbare orde, rust en veiligheid in het gedrang brengen. Ten slotte merkt de verwerende partij op dat de revolver van het merk Ruger, waarvoor de verzoekster een vergunningsaanvraag heeft ingediend, door het hof van beroep te Antwerpen verbeurd werd verklaard en dat zij, na de beslissing van de provinciegouverneur, in plaats daarvan een geweer van het merk Baikal in bewaring heeft gegeven.

6. De verzoekster verwijst zowel in haar memorie van wederantwoord als in haar laatste memorie naar de argumenten uiteengezet in het verzoekschrift.

Beoordeling

7. Het bestreden besluit heeft betrekking op zeven vuurwapens : drie wapens waarvan de bestaande vergunningen moeten worden hernieuwd overeenkomstig artikel 48, tweede lid, van de wapenwet en vier jachtwapens die ingevolge de inwerkingtreding van de wapenwet vergunningsplichtig zijn geworden.

Wat die jachtwapens betreft, bepaalt artikel 44, § 2, van de wapenwet dat ingeval de betrokkene houder is van een jachtverlof het wapen automatisch op zijn naam wordt geregistreerd. Zulks belet echter niet dat de provinciegouverneur, en in beroep de minister van Justitie, het recht om wapens voorhanden te hebben kunnen intrekken op grond van artikel 13 van de wapenwet, indien blijkt dat het wapenbezit de openbare orde kan verstoren.

Het is dan ook zonder belang dat het bestreden besluit, wat de jachtwapens van de verzoekster betreft, zijn rechtsgrond niet vindt in artikel 11 van

de wapenwet, aangezien het bezit van vuurwapens, ongeacht of het om houders van een jachtverlof gaat of niet, slechts kan worden toegestaan indien dit geen gevaar kan opleveren voor de openbare orde.

Het eerste middel is niet ontvankelijk.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

8. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 11, § 1, tweede lid, van de wapenwet, van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het motiveringsbeginsel. Zij is van oordeel dat niet afdoende wordt aangetoond dat haar wapenbezit de openbare orde, rust en veiligheid in het gedrang kan brengen en dat het bestreden besluit enkel steunt op veronderstellingen en het gedrag van haar echtgenoot. Vooreerst stelt zij dat het gevaar voor de openbare orde in hoofdte van de aanvrager zelf beoordeeld moet worden en dat het bestreden besluit er ten onrechte van uitgaat dat de wapens waarvoor zij een vergunning vraagt ook door haar echtgenoot zullen worden gebruikt. Dienaangaande wijst zij erop dat zij de wapens volgens de veiligheidsvoorschriften ongeladen in een slotvaste wapenkast dient te bewaren, dat vuurwapens overeenkomstig artikel 12/1 van de wapenwet slechts onder strikte voorwaarden mogen worden uitgeleend en dat een wapenvergunning niet overdraagbaar is. Vervolgens betoogt zij dat het bestreden besluit, op grond van de illegale uitbating van een wedkantoor, het onwettig wapenbezit en haar onwetendheid over de wapens die zij bezit, ten onrechte concludeert dat zij de openbare orde in gevaar kan brengen. Zij zet uiteen dat geen rekening gehouden wordt met haar blanco strafregister, met het vertrouwelijk onderzoek van de arrondissementscommissaris waaruit blijkt dat zij niet agressief of gewelddadig is, met het feit dat de ingeroepen redenen voor haar aanvraag geldig zijn en met haar wapenkennis. De verzoekster stelt, ten slotte, dat de

inbreuken inzake kansspelen geen verband houden met haar wapenbezit en dat haar nooit illegaal wapenbezit ten laste werd gelegd.

9. De verwerende partij antwoordt dat de wapenwet een principieel verbod op het bezit van vuurwapens heeft ingesteld en de wapenvergunning of de toelating tot het voorhanden hebben van wapens de uitzondering is. Zij stelt dat zij niet onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld door ervan uit te gaan dat de echtgenoot van de verzoekster, die werd veroordeeld wegens herhaalde inbreuken op de wapenwet, zich niet zou houden aan zijn absoluut verbod om met wapens om te gaan en dat ook het eigen gedrag van de verzoekster volstond om de gevraagde vergunningen te weigeren, met name haar veroordeling wegens inbreuken op de wetgeving op de kansspelen, de huiszoeking in de gemeenschappelijke woning waarbij "illegale wapens" werden aangetroffen en het omwisselen van de wapens van de merken Ruger en Baikal, wat niet getuigt van bekwaamheid om met wapens om te gaan.

10. De verzoekster verwijst zowel in haar memorie van wederantwoord als in haar laatste memorie naar de argumenten uiteengezet in het verzoekschrift.

Beoordeling

11. Krachtens de artikelen 11, § 1, tweede lid, 13, eerste lid, en 44, § 2, eerste lid, van de wapenwet kan de provinciegouverneur de wapenvergunning weigeren of het recht om een wapen voorhanden te hebben intrekken, indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren.

Ten aanzien van de beoordeling van het gevaar dat een betrokkene inhoudt voor de openbare orde, voor zichzelf of voor anderen, beschikken de gouverneur en ook de minister van Justitie die zich hierover in beroep dient uit te spreken, over een ruime discretionaire bevoegdheid. Zij

vermogen uit bepaalde feiten af te leiden dat het wapenbezit de openbare orde "kan" verstoren.

De wapenwet heeft een principieel verbod ingesteld op alle vuurwapens, met uitzondering van een gemotiveerde vergunning (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2263/1, p. 17). Het verlenen van een wapenvergunning is bijgevolg de uitzondering. De wapenwet laat de overheid toe preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden.

12. De in het bestreden besluit aangehaalde redenen om de gevraagde vergunningen te weigeren hebben zowel betrekking op het gedrag van de verzoekster als op dat van haar echtgenoot.

Wat het gedrag van de verzoekster betreft, oordeelt het bestreden besluit dat de vergunningen niet kunnen worden toegekend, omdat zij verschillende inbreuken op de wetgeving op de kansspelen heeft begaan, bij een huiszoeking in haar woning "onwettig wapenbezit" werd vastgesteld en bij het indienen van haar aanvraag zij blijkt heeft gegeven van "slordig gedrag" in de omgang met wapens. Het feit dat zij een blanco strafregister heeft en dat haar voor de inbreuken op de wetgeving op de kansspelen de opschorting van de veroordeling werd toegekend, doet hieraan geen afbreuk, nu het de verwerende partij niet verboden is rekening te houden met feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van het wapen door de betrokkene de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, ook al hebben zij niet tot een strafrechtelijke veroordeling geleid. Dat de inbreuken op de wetgeving op de kansspelen geen misdrijven zijn zoals bedoeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van de wapenwet, verhindert evenmin dat de verwerende partij dergelijke misdrijven in aanmerking kan nemen bij haar beslissing; zij vermag immers ook rekening te houden met feiten die een negatief licht werpen op de algemene moraliteit en persoonlijkheid van de betrokkene. Voorts wordt opgemerkt dat de huiszoeking waarbij "onwettig bezit van verboden wapens" werd vastgesteld in elk geval

plaatsvond in de gemeenschappelijke woning, zodat het niet kennelijk onredelijk is dit feit bij de beslissing te betrekken.

Wat het gedrag van de echtgenoot van de verzoekster betreft, stelt het bestreden besluit vast dat zijn vergunningsaanvraag ontoelaatbaar werd verklaard, omdat hij veroordeeld is voor misdrijven zoals bedoeld in artikel 5, § 4, van de wapenwet en dat er redelijkerwijze kan worden van uitgegaan dat de in een huisgezin aanwezige goederen door beide echtgenoten worden gebruikt of voor beiden toegankelijk zijn. Het is niet kennelijk onredelijk om de aanwezigheid van wapens in de woning van een persoon voor wie een wettelijk verbod op het bezit van wapens geldt, als een gevaar voor de openbare orde te beschouwen. Het feit dat de verzoekster de nodige veiligheidsmaatregelen bij het bewaren van de wapens en munitie in acht zou nemen, doet hieraan geen afbreuk.

De in het bestreden besluit aangehaalde feiten volstaan om te concluderen dat er een gevaar kan zijn voor de openbare orde en veiligheid en om te doen begrijpen waarom aan de verzoekster de gevraagde wapenvergunningen worden geweigerd. De verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij buiten alle redelijkheid op grond van voormelde gegevens tot het besluit is gekomen dat, ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, de wapenvergunningen moeten worden geweigerd.

13. Het tweede middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig maart tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Yves Depoorter,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Yves Depoorter

Luc Hellin